

RECENSIE

Eén grote Rage Against The Apartheid

★★★★★
DEAR WINNIE

De 'ode' aan Winnie Mandela die deze negenkoppige cast brengt, zal niet overal op bijval kunnen rekenen. Maar wie bereid is mee te gaan in de persoonlijke verhalen, is getuige van uitzonderlijk vitaal theater.

"Maak die witte mensen niet bang", zegt één van de actrices schertsend aan het begin van *Dear Winnie*. Het is een halve mop, en een halve intentieverklaring: deze voorstelling heeft de scherpe kantjes er niet afgevlind. Dat anti-apartheidsstrijd-

ster Winnie Mandela, die wordt gelinkt aan martel- en moordpraktijken, hier in een uiterst positief daglicht wordt gesteld zal velen tegen de borst stuiten.

Toch is het te kort door de bocht om hierin 'verering' of 'propaganda' te zien. Regisseur Junior Mthombeni en zijn cast doen geen poging om de geschiedenis te herschrijven en pretenderen niet om een complete biografie op te stellen. Wel putten ze uit hun eigen ervaringen om Winnie Mandela te definiëren als een zwarte vrouw die opkwam voor gelijkheid.

Dat is een radicaal andere visie dan degene die we hier in

De actrices kiezen hun eigen manier om hun liefde voor Winnie Mandela te uiten, gaande van dans tot raps. © REYER BOXEM

het Westen gewend zijn, maar met veel panache eisen de makers van *Dear Winnie* het recht op om die visie luidkeels te verkondigen. Soms gebeurt dat met ontroerende, persoonlijke verhalen en soms gebeurt dat met pijnlijk confronterende scènes.

Aan alles voel je dat dit voor deze vrouwen een belangrijke voorstelling is. Dit is geen Shakespeaere-bewerking waarvoor de acteurs netjes hun tekst van buiten leerden: dit is een exorcisme, een persoonlijke afrekening met vooroordelen en discriminatie. De verschillende actrices kiezen hun eigen manier om zich te uiten: er is de

dans van choreografe Alessandra Seutin, en er zijn de ziedende raps van Gloria Boateng, die solliciteert naar een baan als zangeres bij Rage Against The Machine. Noem *Dear Winnie* gerust een twee uur lange "Rage Against The Apartheid".

Door die compromisloze sturm-und-drang wordt elke vorm van nuance nogal snel vertrappeld. Maar tegelijk resulteert het in prangend en soms pijnlijk theater, waarvan je niet kunt wegstijgen, ook al wil je dat soms wel. (EWC)

Tot 1 februari te zien in de KVS, Brussel. Daarna op tournee.